

+++

Пренос Моштију Светог Јустина Новог Ћелијског

О 120-годишњици рођења и 35-годишњици блаженог престављења и 4-годишњици црквеног саборног прослављења Преподобног Оца Јустина, извршено је вађење из гроба, умивање, полагање у нови ковчег и преношење (грчки ἀνακομιδή) његових Светих Моштију– у његову задужбину, тробродни Храм у Манастиру Ћелијама, сходно вековном предању Свете Православне Цркве.

Овај свети чин обављен је по благослову и са учешћем надлежног Епископа Ваљевског г. Милутина, и по саборном договору тестаментарних наследника Светог Аве (осим једног који отпаде од тог благословеног сабора са свима Светима и од „јединства вере и заједнице Духа Светога“, те „епископство његово прими други“, а он се стрмоглави у понор раскола – отцепљења од читаве Саборнокатоличанске Цркве Православне).[\[1\]](#)

Саборни договор је био да се вађење Чесних Моштију из гроба обави два дана раније, како је то вековима устаљено у Светом Православљу. И то је и учињено током четвртка, 12. јуна 2014, не да би се „сакрило од народа“ (како клеветају „опадачи браће своје“- Откр.12,10), него да се достољепно припреме – откопају, оперу од земље, осуше и мимиром помажу – Свете нетљене Мошти Божјег Угодника, Оца нашег и Учитеља у Христу Богочовеку и Цркви Његовој Православној.

У тој свештеној радњи, по Светој Литургији, коју је служио Митрополит Амфилохије, уз саслужење Игумана Хиландарског о. Методија, и десетине саслужујућих јереја, јеромонаха и ђакона, из Србије и Свете Горе, и наравно уз причешће присутних Сестара и десетине Верника, међу којима су били и манастирски радници, изашли смо на Авин Гроб, и са Водоосвећењем и певањем тропара, стихира и канона Светом Оцу Јустину, започели пажљиво уклањање околугробног камења и затим земље из гроба, уз учешће уже групе: три Епископа, ваљевских јеромонаха и јереја и тројице браће Јелина: два светогорска јеромонаха и једног јереја из Атине – искусних у том свештенолепном послу. Међу њима је био водећи јеромонах Серапион из Манастира Симонопетре, који нам је претходно доставио детаљан опис читавог поступка, скоро као *Последовања Преноса Светих Моштију* достављеног, у српском преводу, на увиђај и Епископу

Иринеју Бачком, а посебно надлежном Епископу Милутину и Управи Манастира Ћелија, који су требали да добију дозволу од надлежних општинских власти и санитарних служби, и такође да благовремено припреме постребне алатке, посуде, млаку воду, бело вино, пешкире, бела платна и остало потребно. Нови ковчег је био већ раније урађен (изрезбарен с ликовима Господа, Богомајке и Светог Аве и иконописаним поклопцем). По савременим захтевима позвани су, и учествовали, и два наша благочестива лекара и један археолог (једино није прихваћен захтев санитарних служби, који су такође једно време присуствовали, да сви откопници имају беле мантиле, рукавице и гас-маске). Договорено је такође да се још не пуштају други долазници у круг Манастира, из разлога безбедности и неометања радова.

Рад на постепеном откопавању и вађењу Светих Костију Преподобног Оца, које су нађене читаве (само са где-где деловима коже и косе, са читавим напрсним Крстом и мањим деловима одежди и дрвеног ковчега у којем је био сахрањен), трајао је све до подне, уз синхроно чишћење од земље и праће Светих Моштију млаком водом и белим вином, и уз помоћ лекара складно полагање истих (према анатомском људског скелета) на једно дрвено и уоквирено, сходних димензија (180x70см) носило, постављено на сунчеву светлост ради сушења.^[2] Посебно пак издвојена је Света Лобања, пажљиво омивена (рукама игумана Хиландарског долепотписаног), и стављена на један сребрени дискос. Око заласка сунца, тако послогане по анатомском складу тела Светога, Мошти су унете у стари Ћелијски Храм, да би сутрадан, у петак, по поновном сушењу на сунцу, Свете Мошти биле пажљиво помазане народним миром (Мр.14,3; 16,1; Лк.23,56-24,1; Јн.19,40) донетим из Свете Горе, обавијене фатом и белим платном и положене у нови Ковчег од кедровине. Само је Света Лобања, са монашком Авином скуфијом на темену, остављена непокривена по челу, ради свенародног целивања.

Потом је, у предвечерње часове, Ковчег свечано у литији пренет у Стару Цркву Светих Архангела у Манастиру Ћелијама, и уз служење свечаног Вечерња и Јутрења, по новоспеваној *Служби* Преподобном Јустину Новом (коју је саставио јеромонах Атанасије Симонопетритски, а превео Еп.Атанасије, и штампао Еп. Милутин), Свете Мошти су изложене свенародном поклоњењу и целивању. (Током идућих ноћи, смењивале су се око Ковчега духовне страже Епископâ, Свештенослужитеља, сестара Монахиња и побожних Хришћана).

Сутрадана, на сам Празник Св. Јустина Мученика и Преподобног Јустина Новог Ћелијског, у суботу 14/1/ јуна 2014.г., Ковчег са Светим Моштима изнет је у манастирску авлију (под отворени мањи шатор, близу припремљеног Светог Престола (наткривеног због кише), и када је његова Светост Патријарх Српски Г. Иринеј дошао и поклонио се Светим Моштима и целивао их, служена је Света Архијерејска Литургија: Патријарх и 19 Архијереја из наше Цркве и Сестринских Цркава: Руске, Јеладске, Кипарске, и свештенослужитеља широм васељенског Православља. Иако је ситна киша тог дана све време ромињала, неизбројне масе верног народа пристизале су на Свету Литургију, целивале Свете Мошти Светог Аве Свеправославног. Било их је са читавог Балкана, из Русије, Сирије, Грузије, Европе, Америке, и из свих западних делова Југославије.

Многи су се верници причестили Светим Тајнама Хлеба Живота Вечног и Чаше Бесмртности Христа Богочовека. Посебну радост даровао нам је Дух Свети Утешитељ доласком једне девојке из Загреба, која је, призвана Светим Оцем Јустином, дошла сама да ту над његовим Светим Моштима прими Православну Веру, буде Миропомазана и Причести се Христовим Тајнама у Јединој Светој Саборнокатоличанској и Апостолској Цркви Православној. По својој жељи узела је име **Јустина**. А било је и бар десетак младића и деце, који су од раније на крштењу добили име **Јустин** по Светом Ави.

На Св. Литургији говорио је надахнуто о Оцу Јустину Епископ Бачки Иринеј, а на крају Литургије народу се обратио Њ.Св.Патријарх Иринеј дивним речима о значају Светитеља за наш народ данас. Потом су, у великој свенародној Литији Мошти Светог Јустина донете до нове проолтарске Цркве, обнесене око ње и унете у Храм. Но пошто се нови Храм још увек фрескопише, Свете Мошти су пренесене и положене у старој Ћелијској Цркви.

На крају свега, уследило је срдачно гостопримство Игуманије и Сестара Манастира Ћелија указано гостима и великом броју верног народа.

Напомена (ради секташа Артемијеве парасинагоге). – На једном од секташких сајтова те расколничке парацрквене групе „ругача и опадача“ браће своје, хулитеља Имена Христова и цркворазоритељних самозванаца, појавило се „виђење и прорицање“ њихово, попут Андорске врачаре отпаломе цару Саулу (1Сам.гл.27 – в. тумачење

Св.Свшмч. Пионија, у Св. Аве *Житија Светих* за 24.март), како је, наводно, „јавио се о.Јустин“ Патријарху и рекао му „да не дозволи вађење моштију Оца Јустина, јер ће се десити неко велико зло народу“, јер ови „екуменисти“ нису тога достојни, него само „епископ Артемије“! итд. и тсл. Затим следи њихово клеветање о тобожњем „скривању од народа“ вађења и преноса Моштију! – Шта рећи на такве инферналне небулозе, које само откривају дубоке немуре савести те клике, ако је још имају неспаљену у огњу надмености и гордости демонске? – И још једна напомена: Несрећни Артемије и парасинагога око њега проклиње све и сва око себе слоганима о „глобализму, мондијализму, модернизму, екуменизму, папизму“ – и свим – *измима* из њиховог више него бедног речника. Ако би им неко затражио да говоре, или пишу, без тих слогана, шта би имали да кажу о Јеванђељу Истине, Љубави, Вере, Наде, Спасења Христа човекољупца?! Објавили смо *Записе о Икумензиму* Светог Јустина Новог (са факсимилом 40 страница рукописа Авиног) још 2010.г., и сада поново (на српском и енглеском, у тек изашлој књизи „На Богочовечанском путу“, 2-го допуњено издање, Ман. -Ђелије, 2014, 432 стране), где овај Свети Отац Православља говори и сведочи истину о *Православном Богочовечанском Икуменизму*, насупротив лажном римоцентричном и још лажнијем женевском *Екуменизму*. Нека прочитају ако имају очи да виде и уши да чују, и нека не анатемишу све и сва, *урби ет орби*, као некада римске папе, на које, својим језуитизмом и „непогрешивошћу“ (читај: опсесијом мракољубља) и клеветањем свих који нису „као они“, много и премного личе. Да не да Бог да им буде: „Лечисмо Вавилона, и не излечи се!“ (Јерем.28,9). Јер се не покајаше, а без покајања нема спасења, нема ни Цркве као заједнице Духа Светога са свима Светима.

+ Еп. Атанасије,
Херцеговина Св. Саве и Св. Василија и Петра Херцеговачких

[1] О монаху Артемију и његовој парасинагоги = секти, како се богохулно и светохулно понела поводом овог свеправославног догађаја, в. *напомену* у подтексту.

[2] О свему овоме два лекара и археолог саставили су и потписали стручни *Записник*, који је остављен нама и архиви Епархије Ваљевске и Манастира Ћелија.